

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Ad carnis edomationem subinde necessarios esse morbos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

280 Cap. XXVII. Undecima morbi causa, ut ad poenitentiam vocemur.
omnem spem vite amisisset, recordatus est sua in patrem Sabam inobe-
dientia, & vehementer rogat eos, qui aderant, ut & eum ita, ut erat
in lecto tollant, portentque, & ponant ad sacros beati Sabae pedes, ut eum
roget, ut des ei veniam sua inobedientia, & non datam veniam, eum non
sinat sic à vita discedere. Cum hoc autem factum esset, & in lecto de-
cumbens illuc translatus esset Iacobus; eum placide intuens, qui erat
verè mitis & misericors Sabas; nosti, inquit, frater, quis sit fructus
arrogantia; satis didicisti quam sit merces inobedientia. Ille verò
eum vix potuisset aperire labra (erant enim illa morbo quoque vineta
& prepedita) ignosce, inquit, mihi, o venerande pater, qui iam sum
excessurus. Ille verò protinus, Deus tibi, inquit, condonabit, o frater.
Cum sic dixisset porrexit manum, & manus illa ei vires attulit, quin
etiam ipse (o miraculum) surrexit. Deinde eum sanctus intemperatis
impertijt sanctificatis, & diuinum illud nutrimentum, rursus est con-
secutum corporis nutrimentum, alebaturque, & conualecebat, fortiusque
& robustus mirandum in modum cernebatur ab omnibus, & miracu-
lum erat propemodum oculis incredibile. Homo qui tam graui & diu-
turno erat modo maceratus, & qui ne labijs quidem uti poterat, tan-
tum abest, ut pedibus tantillo momento temporis, & cibum sumpsit,
& verba fecit, & à lecto facilius surrexit, quam qui erant sani. Ille
autem hanc sibi imponit poenam sua inobedientia, quod ad noua illa ad-
ficia non sit amplius reuersurus.

V.

Apud Ros-
vveid: lib. 2.
de vitis Pa-
trum.

Ne quis autem existimet superbis dumtaxat ac grandiori-
bus prodesse morbos peccatoribus, habent & pij homines, quod
expiant. Quae de causa & illis morbi sunt in medicinam. Re-
fert Ruffinus Aquileiensis presbyter, in vita S. Ioannis Eremitae,
qui in Thebaide vixit, & multa mira fecit, è fratribus vnum ter-
tiana grauissimè vexatum, venisse ad illum, rogasseque homi-
nem Dei, ut febrim à se depelleret. Cui Sanctus respondit: Rom
tibi necessariam cupis abire. Ut enim corpora nitro, vel alijs huius-
modi lenimentis abluuntur à sordibus; ita anima languoribus, alijsque
huiusmodi castigationibus purificantur. Et postea quam de his nobis
multa per doctrinam mysticam disseruit, benedicens tamen oleum de-
dit, quo perunctus ager omnem continuo abundantiam fellis euomuit,
& sanissimus redditus, pedibus suis ad diuersorium redijt. Duplicem
hic Eremita medicinam aegrotò præbuit, in oleo corpori; in
verbo

verbo animæ profuturam. Ostendit enim corporis infirmitatem non modò vtilem, verùm etiam necessariam esse ad carnis edomationem, si illa sana velit rebellis esse. Et tamen, pulso morbo, petenti restituit sanitatem, ut ipse experiretur, quæ nam in vitæ conditione plus vel minus, aut peccaret, aut Deo seruiret. Multa facere potest bona sanus, sed plura ægrotus multa patiendo. Quemadmodum enim Christus Salvator, tota vita sua, & multas, & magnas gessit res pro genere humano, & nulla fuit actio illius, quæ non esset infiniti valoris; ut tamen capiosa esset apud eum redemptio, ex voluntate Patris, etiam mortem oppetit, & sanguine profuso potissimum dicitur nos redemisse: nec de vlla re alia est gloriosior, quàm quæ dirissima quæque patiendo nos redemit (nam hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam) ita & Sancti, licet orent, licet legant, licet scribant, licet concionentur, quæ omnia bona sunt, tamen in diuino Tribunali maximè splendent, si maximè propter Deum patientur. Inter ea autem, quæ de manu Dei accipiunt ferenda, sunt morbi, quibus corpus deprimitur, anima ad cælum leuatur, ab inquinamentis purgata.

Beata igitur Aldegundis, quæ sibi Dominum Salvatore elege- rat sponsum, frequentibus Angelorum confortata visionibus, qui sapius illam multis modis, utpote conseruam & conciuem recognoscentes, familiariter alloquebantur, præsciens ex reuelatione Spiritus sancti dormitionis suæ diem appropinquare, deprecata est Dominum, ut qui Sanctos sanctificat adhuc, & iustos justificat adhuc, & qui flagellat omnem filium, quem recipit: dignaretur ancillam suam in presenti, sic flagellando carnem, purgare, quatenus anima post hanc vitam in requiem Domini sui sine macula valeret introire. Sciebat enim in hac vitâ neminem tam perfectum esse, qui posset omnis peccati contaminatione prorsus carere. Non distulit diuina bonitas prestare misericorditer, quod illa petiuit humiliter. Nam in dextera mamillâ, non post multum tempus morbus, qui vocatur cancer, subortus est, qui corpus illius exastuans, usq; ad ultimum diem vitæ, depastus est. Virgo verò prudens, exemplo beati Iob, aliorumq; Sanctorum, patienter sustinebat, & tamquam accepto diuinitus dono congaudens, superna dignationi sapienter gratias agebat.

Nn

Eiusdem

Psal. 129. 7.

Luc. 24. 36.

VI.

Sur. 11. No- uembr. c. 20. eius vitæ.